

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/5/2022
Identifikačné číslo spisu:	4412214428
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4412214428.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ B. E., narodenej XX. P. XXXX, 2/ T. Q., narodeného X. P. XXXX a 3/ Q. E., narodeného XX. V. XXXX, všetkých F. N. Ž., Ž. X a zastúpených Mgr. Elenou Szabóovou, advokátkou, Nové Zámky, Hlavné námestie 7, proti žalovaným 1/ Q. S., narodenému X. Q. XXXX, N. D., Q. XX, 2/ W. K., narodenému X. P. XXXX, Š., E.. W. X a 3/ KOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefanovičova 4, IČO 00 585 441, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 6C/168/2012, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. novembra 2021 sp. zn. 9Co/14/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. novembra 2021 sp. zn. 9Co/14/2021 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. apríla 2017 č. k. 6C/168/2012-618 (v poradí druhým) zamietol žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy proti žalovaným 1/ aj 2/ (celkom), žalovanej 3/ uložil povinnosť zaplatiť každému zo žalobcov náhradu nemajetkovej ujmy v sume 15.850 eur do 3 dní a vo zvyšku zamietol žalobu aj proti žalovanej 3/ Rozhodol tiež o trovách konania. Vychádzal z toho, že žalobou z 26. júna 2012 sa žalobca 3/ na žalovaných domáhal náhrady vecnej škody v sume 2.602,53 eur (po zmene žaloby 2.712,33 eur), náhrady škody na zdraví (bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia) v sume 14.995,50 eur (po zmene žaloby 20.839,90 eur) a náhrady straty na zárobku v sume 2.249,62 eur a všetci žalobcovia náhrady nemajetkovej ujmy v sume 75.000 eur pre každého na tom skutkovom základe, že 11. júla 2011 došlo v B. T. N. (v okrese Z.) k dopravnej nehode, spôsobenej žalovaným 1/, vedúcim osobné motorové vozidlo patriace ako vlastníkovi žalovanému 2/ s povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu [podľa zákona č. 381/ 2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „Zopzp“)], dojednaným u žalovanej 3/. Pasažiermi vo vozidle boli žalovaný 1/, žalobca 3/, jeho manželka T. E. a syn žalovaného 2/ V. K., pričom všetky tieto osoby boli pri nehode ťažko zranené a T. E. (matka žalobcov 1/ a 2/ a manželka žalobcu 3/) utrpým zraneniam 13. júla 2011 podľahla.

Zavinenie nehody žalovaným 1/ bolo ustálené v trestnom rozhodnutí prvostupňového súdu v Z. zo 16. novembra 2011 č. CDS 3 Js 18970/11, v priebehu konania došlo k úhrade nárokov žalobcu 3/ na náhradu škody na zdraví, náhradu za stratu na zárobku a náhradu vecnej škody a k následnému späťvzatiu žaloby aj čiastočnému zastaveniu konania v časti týchto nárokov (v roku 2014) a predmetom konania ostala len požiadavka všetkých žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy. Požiadavky zo žaloby v tejto časti žalobcovia odôvodnili nenapraviteľným zásahom do ich práva na súkromie a rodinný život a ich ochudobnením o rozvoj citových väzieb s najbližšou osobou (matkou a manželkou), majúc za to, že za takýto zásah nezodpovedá len jeho priamy pôvodca (vinník dopravnej nehody, t. j. vodič motorového vozidla), ale tiež prevádzkovateľ vozidla (jeho vlastník) aj jeho povinná zmluvná poisťovňa.

2. Súd prvej inštancie i s poukazmi na názory vyslovené v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ústavný súd“) z 11. októbra 2016 sp. zn. III. ÚS 666/2016 a v uznesení Krajského súdu v Nitre (ďalej tiež len „odvolací súd“) z 11. februára 2016 sp. zn. 9Co/149/2015 a ustanovenia § 11 a § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „OZ“) a § 4 ods. 2 písm. h) a § 15 ods. 1 Zopzp považoval žalobu za dôvodnú len voči žalovanej 3/, keďže pojem škoda použitý v Zopzp je ústavne konformne interpretovateľný tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu a je tu priamy nárok len voči povinnej zmluvnej poisťovni, keď Zopzp má vo vzťahu k OZ charakter lex specialis a je tu tak nedostatok vecnej (tzv. pasívnej) legitimácie žalovaných 1/ a 2/. Nešlo však podľa neho výšku nároku určiť voľnou úvahou a žalobcom priznať celé nimi požadované náhrady, ale s prihliadnutím k článku 4 ods. 1 Základných princípov Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už i v znení viacerých neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“) bolo namieste použitie obdobného zákona a to zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, obmedzujúceho výšku náhrady na 50-násobok minimálnej mzdy. Ten pri minimálnej mzde v čase nehody v sume 317 eur (podľa nariadenia vlády č. 408/2010 Z. z.) predstavoval práve sumu prisúdenú každému žalobcovi, argumentoval napokon súd prvej inštancie.

3. Odvolací súd rozsudkom z 18. októbra 2018 sp. zn. 9Co/321/2017 na odvolania všetkých žalobcov a žalovanej 3/ rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, týkajúcich sa náhrady nemajetkovej ujmy, podľa § 388 CSP zmenil a všetkým trom žalovaným uložil povinnosť zaplatiť každému zo žalobcov náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20.000 eur do 3 dní s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných; vo zvyšku žalobu i on zamietol; všetkým žalobcom priznal voči všetkým žalovaným nárok na náhradu trov konania titulom nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu (i tu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných) a napokon výrok o povinnosti žalovanej 3/ zaplatiť žalobcovi 3/ náhradu trov konania o náhradu škody zrušil. Takýto svoj rozsudok odôvodnil vo veci samej právne ustanoveniami čl. 4 písm. a) vyhlášky č. 130/1976 Zb. o Dohovore o práve použiteľnom na dopravné nehody (keď tu v skutočnosti ide o článok tzv. Haagskeho Dohovoru a nie vyhlášky ministra zahraničných vecí, v rámci ktorej bol publikovaný - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolený súd“), čl. 28 ods. 1 Nariadenia ES č. 864/2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II), zákonom č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom a § 420 ods. 1 a § 427 ods. 2 OZ; vecne potom prakticky tým, že so súdom prvej inštancie sa síce šlo stotožniť pri závere o voľbe rozhodného práva, nie však už pri ďalších záveroch o absencii vecnej (tzv. pasívnej) legitimácie žalovaných 1/ a 2/ a o strope pre priznanie náhrady danom obmedzením v zákone č. 215/2006 Z. z., v dôsledku revidovania ktorých bolo potom namieste priznanie vyšších než súdom prvej inštancie priznaných náhrad, v rámci rozpätia daného nimi (ako dolnou hranicou) a požiadavkami žalobcov (ako hranicou hornou) však bližšie tej dolnej.

4. Po zrušení tohto rozsudku v časti zamietajúcej žalobu uznesením najvyššieho súdu z 10. decembra 2021 sp. zn. 3Cdo/163/2019 a vrátení veci na ďalšie konanie odvolací súd takto konajúci už len o odvolaní žalobcov rozsudkom z 18. novembra 2021 sp. zn. 9Co/14/2021 opäť zmenil rozsudok súdu prvej inštancie zamietnutím žaloby voči všetkým žalovaným nad výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy 20.000 eur každému zo žalobcov a všetkým trom žalobcom priznal vo vzťahu k žalovaným nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v

rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných. Tento svoj rozsudok odôvodnil právne ustanoveniami § 388 a § 470 ods. 1 a 2 CSP, odkazom na § 13 OZ a požiadavkou kazuistiky, vyplývajúcou z nálezů ústavného súdu z 5. decembra 2017 sp. zn. III. ÚS 288/2017, vecne potom nad rámec konštatování o skutkových okolnostiach prípadu v prejednávanej veci (vrátane preukázanej zodpovednosti žalovaného 1/ za taký zásah do práva žalobcov na súkromný a rodinný život, pri ktorom nemôže byť postačujúcou žiadosť z foriem morálneho zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 OZ) mal za to, že exaktná kvantifikácia a vyčíslenie rozsahu vzniknutej majetkovej ujmy nie je možná, napriek tomu je tu ale legitímna požiadavka na rovnaké rozhodovanie v porovnateľných prípadoch. Smrť blízkej osoby ako absolútna a nenahraditeľná strata je pre blízky aj traumatizujúcou udalosťou s dlhotrvajúcou nemožnosťou vyrovnáť sa s ňou. Pretože v prípadoch mimoriadnej súdržnosti rodiny, o aký na základe výsledkov vykonaného dokazovania šlo i v prejednávanej veci, nejde určiť ani toho z pozostalých, ktorý by bol (rozumej deti na jednej a manžel na druhej strane) stratou dotknutý viac, zásahy do života a súkromia všetkých žalobcov (žalobcov 1/ a 2/, ktorí prišli o matku a to žalobca 2/ o jediného biologického rodiča, žalobca 3/ potom milujúcu a starostlivú manželku, s ktorou žil v harmonickom manželstve) bolo treba považovať za rovnako intenzívne, dôvodil odvolací súd, ktorý zotrval na už skôr ním vyslovenom názore, že za primeranú sumu náhrady v tomto prípade i so zreteľom na rozhodovaciu prax v obdobných prípadoch (reprezentovanú jeho rozhodnutiami vo veciach sp. zn. 9Co/220/2018, 9Co/273/2018, 9Co/213/2018, 6Co/51/2020, 6Co/12/2021, 25Co/273/2018, 25Co/6/2018 a 12Co/225/2019 aj rozhodnutiami najvyššieho súdu v jeho veciach sp. zn. 3CdoGp/1/2016, 3Cdo/57/2018, 7Cdo/228/2018 a 6Cdo/164/2018, približenými aj čo do osôb pozostalých a týmto priznaných súm) možno považovať sumu prisúdenú už jeho skorším rozsudkom (20.000 eur, t. j. stred intervalu 10.000 - 30.000 eur pre každého zo žalobcov). Nebol podľa neho opodstatnený poukaz žalobcov na iné druhy odškodnenia podľa zákona o sociálnom poistení (kde ide o reguláciu vzťahov medzi štátom a poškodeným a o náhradu zo systému verejného poistenia, nie teda o súkromnoprávnu sféru v dôsledku neoprávneného zásahu jej subjektov, o možnosť porovnania s odškodneniami štátu pri hromadných nešťastiach, ani o viazanosť súdu limitom poistného plnenia v zmysle Zopzp a aj prípadnému porovnávaniu s priznanými náhradami pri mediálnych deliktach bránila problematičnosť kvantifikácie duševných útrap spojená s problémom, že pri nej nie je možné vychádzať z objektívne merateľných výsledkov.

5. Aj proti tomuto rozsudku podali dovolanie žalobcovia, navrhujúc jeho zmenu tak, že všetkým trom žalovaným bude uložená povinnosť (okrem náhrady trov konania) spoločne a nerozdielne zaplatiť každému zo žalobcov 55.000 eur s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť ostatných. Prípustnosť svojho dovolania i tentoraz vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V prípade tzv. zmätočnosťnej vady konania opätovne namietali voči spôsobu, ktorým odvolací súd odôvodnil nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 55.000 eur pre každého z nich a pri ktorom sa odvolací súd najmä neriadil právnym názorom odvolacieho súdu z jeho zrušujúceho uznesenia a ich posudzovaný prípad nezasadil do kontextu s inými zásahmi do iných osobnostných práv (kde si zásahy v podobe tzv. mediálnych deliktov vyslúžili podľa výpočtu v dovolaní vo viacerých prípadoch odškodnenie blízke tomu ich alebo aj rovnaké a v niektorých i podstatne vyššie). I tento rozsudok tak je podľa nich nepreskúmateľným. Aj u právnej otázky dosiaľ dovolacím súdom neriešenej a pre rozhodnutie odvolacieho súdu nepochybne významnou zotrvali na tom, že ňou je otázka, či je súd pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy pozostalých po obeti dopravnej nehody povinný zohľadniť aj rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v oblasti náhrady nemajetkovej ujmy kompenzujúcej zásah do osobnostných práv, ku ktorému došlo tlačovým alebo iným mediálnym deliktom.

6. Žalovaní dovolacie návrhy nepodali.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté (§ 424 CSP) a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel opätovne k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

8. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 rovnakého zákona. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania opieraného o ustanovenie § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); u dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je potom dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

9. Žalobcovia dovolaním (tak ako aj pri napadnutí nimi v poradí prvého rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto veci) primárne uvádzali, že prípustnosť ich dovolania vyplýva z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietanú vadu zmätočnosti videli v nimi tvrdenej nepreskúmateľnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celku, keďže tentoraz sa odvolací súd vzhľadom na rozsah zrušenia jeho prvého rozsudku už obmedzil len na tzv. zvyškové zamietnutie žaloby (na nepriznanie vyššej, než zo zmeňujúceho výroku rozsudku vyplývajúcej sumy náhrady nemajetkovej ujmy).

10. Stále platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil tzv. zmätočnej vady v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k takejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo 73/2017). Dovolací súd bol preto (tak ako aj po prvý raz) postavený pred otázkou, či tvrdenie dovolateľov o tom, že v konaní (pred odvolacím súdom) došlo k namietanej vade zmätočnosti, je opodstatnené. Po preskúmaní napadnutého rozsudku z tohto uhla pohľadu musel i tentoraz dať dovolateľom za pravdu.

11. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

12. V danom prípade dovolací súd v rámci odôvodnenia svojho skoršieho rozhodnutia, t. j. uznesenia z 10. decembra 2021 sp. zn. 3Cdo/163/2019 výslovne upriamil odvolací súd na potrebu komparácie s inými zásahmi do iných osobnostných práv s cieľom odstránenia fenoménu istého preceňovania tzv. mediálnych deliktov a naopak „upozaďovania“ zásahov obdobných prípadu z prejednávanej veci, čo vyjadril nasledovne (citované) : „Tým, čo bolo ale z pohľadu uspokojivosti odôvodnenia zvoleného riešenia pre strany sporu (v prvom rade pre žalobcov) a aj jeho vnímania ako riešenia naozaj spravodlivého absolútne kľúčovým, bolo i dovolaním žalobcov požadované zasadenie náhrady nimi utrpenej nemajetkovej ujmy do kontextu iných zásahov do iných osobnostných práv a to predovšetkým so zreteľom na tú judikatúru súdov, pri ktorej sa ujmy reprezentované tými najťažšími zásahmi do osobnostných práv (ujmy na živote a zdraví) v porovnaní s inými zásahmi (spravidla „nactiutfäcškej“ povahy) môžu javiť (prínajmenšom z pohľadu výšky náhrad priznávaných za jednotlivé ujmy) príliš bagatelizovanými. Neriadenie sa týmto pokynom (a súvisiacim názorom, podľa ktorého porovnateľné zásahy do osobnostných práv, teda zásahy do práv na život a zdravie - prvý z nich „odškodniteľný“ už len priznaním náhrady pozostalým - musia stáť hierarchicky najvyššie a aj z pohľadu výšky priznávanej náhrady nemajetkovej ujmy mať prioritu) sa pritom odvolací súd pokúsil zastrieť konštatovaniami o objektívnej nemerateľnosti duševných útrap, čo má platiť aj na nimi podmienené nemajetkové ujmy.

13. Okrem práve uvedeného však ani pri obhajovaní ním spôsobu rozhodnutia totožného s jeho prvým rozsudkom v tejto veci za pomoci odkazov na judikatúru v obdobných veciach nebol odvolací súd dôsledný, keď do jeho výpočtu rozhodnutí sa dostali i také, ktoré zotrvanie na názore o primeranosti sumy 20.000 eur každému zo žalobcov až tak nepodporovali. To platilo pri odkazoch na rozhodnutie sp. zn. 9Co/273/2018 v časti priznania náhrady za smrť manžela sumou 25.000 eur a na rozhodnutie sp. zn. 6Co/12/2021 v časti náhrady za smrť manželky sumou 30.000 eur; pričom napriek zjavnému stanoveniu

aj za ich pomoci rozpätia 10.000 - 30.000 eur tu odvolací súd nevysvetlil, v čom konkrétne mali byť okolnosti ním uvádzaných iných prípadov odlišné od toho posudzovaného ním a neobjasnil ani (pri vyjdení z predpokladu neexistencie odlišností), prečo nebol dôvod priznané náhrady zvýšiť prinajmenšom v takomto rozsahu.

14. Chýbajúce odpovede na otázky sformulované v predchádzajúcich dvoch odsekoch sa tak nutne museli prejavovať ako nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie v prejednávanej veci a mali za následok dôvodnosť i v poradí druhého dovolania žalobcov v tejto veci. Dovolaciemu súdu preto ani nemohol inak, než opäť dospieť k záveru, že žalobcovia opodstatnene namietali nepreskúmateľnosť (arbitrárnosť) rozsudku odvolacieho súdu (v časti zamietajúcej žalobu). Už nutnosť prisvedčiť zodpovedajúcej dovolacej námietke pritom bránila vyhovneniu dovolaciemu návrhu na konečné rozhodnutie dovolacieho súdu, keď zistenie o zaťažení konania pred nižšími súdmi čo i len niektorou z tzv. zmätočnosťných vád nemôže viesť (v záujme zjednania nápravy) k inému, než ku kasačnému rozhodnutiu o dovolaní (nakolko vada tu nemôže pre účely konštatovania prípustnosti a dôvodnosti dovolania byť a pre účely spôsobu naloženia s dovolaním už naopak nebyť).

15. Vzhľadom na konštatovanie existencie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP dovolací súd už neposudzoval opodstatnenosť ďalšej argumentácie žalobcov, týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom (podľa § 421 ods. 1 zákona, o ktorom je reč). Postupoval pritom v súlade so svojou rozhodovacou praxou, ktorá sa ustálila na názore, že u dôvodne namietanej vady zmätočnosti (pri ktorej existencii musí byť dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušené a vec vrátená jeho pôvodcovi na ďalšie konanie) ide o takú procesnú nesprávnosť, pri ktorej je posudzovanie otázok súvisiacich so správnosťou právneho posúdenia veci predčasné (5Cdo/29/2016, 1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 8Cdo/70/2017, 3Cdo/146/2018 a 4Cdo/191/2018) a práve z tohto dôvodu opätovne neprišlo (nemohlo prísť) v prejednávanej veci ani na posudzovanie, či dovolaním nastolená otázka má vôbec charakter otázky právnej (a teda spôsobilej aj založiť prípustnosť dovolania podávaného podľa § 421 CSP).

16. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd preto v súlade s týmito ustanoveniami zrušil iba rozsudok odvolacieho súdu (majúc za to, že náprava zrušením len jeho je v tomto prípade postačujúca, nakolko len pri ňom šlo konštatovať jeho zaťaženie dovolaním vytýkanou vadou) a to ako celok (i podľa § 439 písm. a) CSP vrátane rozhodnutia o trovách konania, majúceho povahu výroku závislého na rozhodnutí vo veci) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

17. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.